

Doi ghimpi în șold

— Vai, vai, vai, lăsați-mă să spun, va fi un an plin de probleme...

Profeția Ledei cade ca o piatră în cercul statut al discuțiilor din pauză. Aliaii se uită la ea cu sprâncenelè ridicate întrebător și ea explică, afișând un suspin de falsă răbdare:

— Dar le-ați văzut bine pe alea două?

„Alea două“ gândește Zoe, sigur nu e o definiție amabilă pentru alea două. Dar merge: reușește să exprime toată perplexitatea, neliniștea vagă, surpriza care a precedat și însoțit sosirea gemenelor Niemirowsky, apărute în lista clasei agățată la avizier, la intrare, doar cu două zile în urmă, cel puțin în forma ei definitivă. Nu că n-ar fi obișnuiți cu schimbările: uneori Zoe crede că Academia e un adevărat port la mare, cu toată lumea care pleacă și vine, și poate și de asta e frumoasă. Pe de altă parte, două goluri precum cele lăsate de Jonathan și Diletta se astupă grabnic, într-o școală atât de

importantă cererile de admitere sunt întotdeauna cu mult mai multe decât locurile disponibile, care se acordă cu deosebită atenție, numai după selecții drastice. Și e într-adevăr curios că au fost acceptate două gemene, nu? Mia și Nada mai sunt și identice, imposibil să le deosebști: în afara scenei au părul negru și ondulat, care le cade râuri pe umeri, încrețit la tâmpile, și ochi mari de culoarea chihlimbarului auriu; odată pieptănate și îmbrăcate, seamănă cu două Copelii, și cozile strânse în coc le dau un aer de stranie neutralitate. Nu sunt frumoase, nu sunt urâte: sunt chintesența dansului, asta-i tot. Două figurine. Care nu lasă să se înțeleagă nimic din ce se întâmplă sub părul acela întins artificial.

– Poate trebuie descoperite, intervine Aliai, împăciuitoare.

– Abia au sosit, să le lăsăm să se integreze, să le lăsăm să respire, nu?

– Mie nu mi se par deloc dezorientate, comentează Leda. Să zicem mai bine că își văd de treburile lor. Sigur că e un mare avantaj să fii în doi. Măcar nu sunt niciodată singure.

– Sau sunt întotdeauna, observă Zoe, uitându-se de departe la ele: se țin de braț, în capul scării ce duce în grădină, și observă scena detașate.

– Noi nu prea avem goluri de umplut. Vreau să zic, Diletta și Jon nu se înlocuiesc așa, cu un pocnet din degete. Dacă vor, domnișoarele pot oricând face primul pas. Poate chiar un frumos *pas de deux*, glumește Leda. Eu nu le fac onorurile casei.

– Fii liniștită, se gândește deja altcineva, atrage atenția Laila făcând semn cu bărbia.

Paola și Francine s-au apropiat, în întâmpinarea gemenelor, și e curios să vezi cum s-au oprit pe penultima treaptă a scării: e ca și cum ar aduce omagii cuiva foarte important, ca și cum ar fi puțin intimidate. Sunt cu spatele și deci indescifrabile, dar codul lor trupesc e alcătuit din mișcări mărunte, o timidă scuturare a părului, mâini care se ridică gesticulând: comportamentul celui care vrea să placă.

– Încearcă să le intre în grații, bleah, zice Leda, ridicând ochii la cer.

– Poate sunt doar amabile, o taie scurt Zoe.

Are senzația clară că se pierde prea, prea mult timp cu treaba asta, că sunt lucruri infinit mai interesante cărora să li se dedice atenția. Și în același timp nu vrea să fie polemică, să-și arate bunul simț pe care evident îl ocolește Leda. Nu are chef să fie mereu persoana rațională, aia care îi face pe ceilalți să reflecteze cu observațiile ei potolite. Nu are chef să fie veșnica fată bună a grupului. Nutrește o anumită curiozitate naturală față de cele două gemene,

dar cu siguranță nu sunt în centrul gândurilor ei. Ar vrea s-o ia de umeri pe Leda și s-o scuture bine, ca să-i iasă din cap acele mici fățarnicii, acele fantezii inutile. Dar și asta ar fi prea obositor. Dă din umeri, se răsucesce și-l vede pe Lucas care sosește patinând spre ele, i se agață de un braț, oh, salvatorul meu. Lucas care are mereu ceva distractiv și surprinzător de povestit. Chiar așa.

– Femei, ați aflat-o pe ultima?

– Așteaptă să ghicesc: tocmai pleci într-un turneu mondial cu Béjart, glumește Leda.

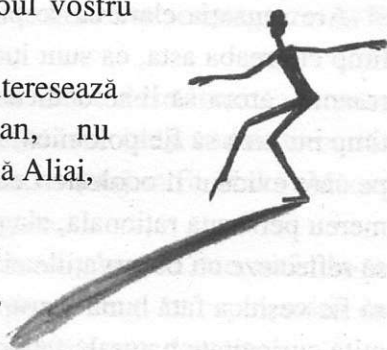
– Proasto. Nu, e și mai și. Cel puțin pentru un student tânăr ca mine e mai bine. Vreau să zic, nu sunt pregătit pentru Béjart.

– Ah, cât ești de modest... glumește iar Leda. Dai pe gură noutatea aia?

– Maestrul Kaj are nevoie de un asistent. Și ia ghiciți puțin pe cine a ales? Lucas face pe nebulul în pasul ostentativ al unui păun. Iată-l aici. Noul vostru torționar.

– Dar pe tine te interesează dansul contemporan, nu dansul clasic, remarcă Aliai, puțin mirată.

– Și tu nu vrei să fii profesor, ci solist, adaugă Leda.

– Adevărat. Aveți dreptate. Dar e o ocazie mare.

Voi lucra cu el. Îl voi observa în timp ce pregătește lecții-

le. Tata spune mereu că e important

să te pui în locul celui care învață. Să fii deschis noilor experiențe. Doar nu pot ști la treisprezece ani chiar ce vreau să devin cu adevărat, nu-i așa? Adică, am ideile clare, dar trebuie să las loc și noilor oportunități...

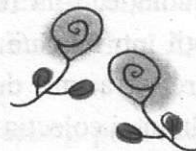
Leda își pune mâinile la urechi.

– Bla, bla, bla, zice strâmbându-se. Cât de mult vorbești, Lucas.

– Invidioasă, ai?

El își încrucișează brațele bine modelate care răsar din tricoul fără mâneci (puțin ca un șmecher de periferie, gândește Zoe cu o fărâma de malițiozitate neobișnuită ei, dar lui îi stă bine) și nu se mișcă.

– Măcar mie mi se întâmplă lucruri. Fac în așa fel încât să se întâmple. Nu stau acolo să rumeg și să caut o nouă țintă împotriva căreia să-mi descarc proasta dispoziție de adolescent, ca cineva pe care îl cunosc. Așteaptă puțin să ghicesc, ținta... Fires-te! Gemenele rusoaice! exclamă urmărind privirea Ledei care, din reflex, la cuvintele lui s-a întors să le țintuiască pe cele două noutăți. Clar, au o poveste atât de fascinantă... tatăl lor e un nobil foarte apropiat țarului, au scăpat ca prin urechile acului la

revoluție, s-au refugiat la Paris unde au lucrat cu toții într-un *café chantant* foarte asemănător cu un circ, și acum, după ce au adunat ceva bani vânzându-și colecția de ouă Fabergé, s-au mutat aici ca să înceapă o viață nouă. Se spune că micuțele sunt în stare să dispară cât ai bate din palme și că tatăl lor se distrează să le taie în două... toate trucuri de duzină, firește, dar publicului parizian le plăceau foarte, foarte mult. O, nu, poate nu așa s-au desfășurat lucrurile... poate sunt nepoatele nelegitime ale lui *madame* Olenska: așteaptă, așteaptă... nici măcar nu știa de existența lor și, pe urmă, cineva le-a găsit într-un orfelinat din Belarus, ea a pus să se facă proba de ADN, stupefiată de asemănarea lor cu sora ei mai mică, dispărută în Siberia (care, pe urmă, ar fi fost bunica lor), și, odată dovedită rudenția, a pus să fie răpite de un comando israelian și le-a adus în Italia violând pe față normele internaționale. Nu, nu, nu, acesta-i adevărul adevărat: sunt două gemene siameze, separate în urma unei operații foarte periculoase, aveau stomacul unit și ca atare constituiau principala atracție a Caravan-seraiului lui Ali Han, stăpânul stepelor mongole. Ați văzut ochii mari oblici de cazac? *Madame* a contribuit la strângerea fondurilor pentru operație organizând Gala Stelelor anul trecut, v-o amintiți? Și, în calitate de binefăcătoare, a obținut dreptul de a contribui la reabilitarea lor fizică datorită

unui program special care va crea două *étoiles* perfect sincronizate, ca păpușile unui carilon. Asta vă place?

Multe priviri sarcastice îl străpung pe Lucas, el dă din umeri, își târșeste picioarele pe pământ și spune:

– Oh, ce naiba, cu voi nu se poate glumi nicio dată. Eu nu știu nimic despre aceste nou sosite, nu mai mult decât știți voi. Dar nu îmi ajunge o privire ca să le clasific de antipatice, odioase și cine știe cum altfel. Poate sunt foarte bune. Și poate tocmai asta vă deranjează... sau poate doar sunteți cu toatele blestemat de conservatoare și nu vă place nimic ce ar putea tulbura rutina? Ce plicticoase, lăsați-mă să vă spun. Aveți un spirit de pensionare. Eu mă duc să fac cunoștință. Voi faceți cum vreți.

Și fără să mai aștepte vreun răspuns, Lucas se îndepărtează cu pas săltat. Urcă până la ultima treaptă ca să fie la nivelul gemenelor, trecând ostentativ înaintea Paolei și a lui Francine, le întinde mâna, gesticulează în direcția grupului de prietene. Zoe suspină și spune:

– Hai și noi, dacă nu vrem să facem o figură tâmpită și să începem anul ca niște proaste.

E prima care pleacă. Aude pietrișul scârțâind în urma ei, sub picioarele prietenelor. Pasul hotărât al Ledei, cel nesigur al Lailei, cel ușor al lui Aliai.

– Ah, iată, chiar așa. Prietenele mele, după cum vă spuneam, mureau de dorință să vă cunoască, anunță Lucas, făcându-i cu ochiul lui Zoe.

Face prezentările elegant și nonșalant. Strângeri de mână. Cele două gemene nu vorbesc, se limitează să încuviințeze și să le încadreze pe toate cu ochii aceia lichizi, ciudați, puțin animalici. Sau poate animalică e tăcerea lor, felul lor de a sta acolo să se uite, curios și de la distanță ca niște pisici. Orice, o frază de circumstanță, un salut. Nimic. Zoe le observă pe Francine și pe Paola, care la rândul lor le privesc mai curând uluite pe gemene. Conversația trebuie să fi fost foarte grea până când a intervenit Lucas, care e ca un râu revărsat, un dig sfărâmat: un flux de cuvinte de nestăvilit. Chiar dacă într-un singur sens. Pe urmă, din fericire, sună clopoțelul care anunță începutul primei ore din an, o chemare care îi împinge pe toți dincolo de ușa de sticlă și în sus pe scări, și în clasă, și în bănci. Gemenele se așază pe două locuri goale din fundul clasei, care nu erau locurile lui Jonathan și al Dilettei, dar au fost lăsate libere printr-o înțelegere tacită. Zoe se gândește că, dacă ar fi ea ultima sosită nu ar avea o altă bancă: ar vrea doar să dispară, să

se facă invizibilă și, odată dispărută, să plutească în aer să poată observa totul ca de la mare distanță, ca să înțeleagă mișcările, legăturile, lucrurile care se spun și se fac și care nu se spun, și pe urmă, în sfârșit, să se materializeze din nou, încetișor, și s-o ia de la început, în ordine, așa cum trebuie, fără să greșescă nici măcar un pas. În ultima vreme se simte puțin observată, puțin examinată.

– E adolescența, păpușă, i-a spus sora ei Sara, care știe mereu tot și a trecut deja peste tot, când ea a încercat să-i explice.

– Nu reușești să uiți de tine, vrei să placi tuturor, ba nu, ai vrea să dispari, să nu fii observată, dar să fii acolo, să nu pierzi nimic pentru că ți se pare că tot ce se întâmplă e fundamental. O încurcătură de toată frumusețea, a încheiat ea, ca și cum ar fi avut două sute de ani și ar fi fost nemaipomenit de înțeleaptă, lucru evident neadevărat, ținând cont că din când în când, ea se închide în camera ei să plângă luând perne în brațe, ca toate ființele umane, ca muritorii obișnuiți.

E adolescența, păpușă. Ca și cum ar fi fost o boală căreia trebuie să-i supraviețuiești ca să nu te mai contaminezi niciodată, ca să fii vaccinat pe vecie.

– Când se va termina îți va părea rău, a spus mama cu infinit